Р Е Ш Е Н И Е
№ 2018

гр. София, 26.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 21 състав,** в публично заседание на 28.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Румяна Лилова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **5079** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО). Образувано е по жалба с вх. № 12273 от 21.05.2012 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ), подадена от К. З. А., с ЕГН [ЕГН] и адрес в [населено място], [улица], област П., срещу Решение № РО - 232 от 12.04.2012 г., издадено от директора на Столично управление „Социално осигуряване" (СУСО), с което по същество е потвърдено Разпореждане № [ЕГН]/4 от 27.01.2012 г. на ръководител „Пенсионно осигуряване", като е оставена без уважение жалба с вх. № ЖП-264/16.03.2012 г. на А. срещу посоченото разпореждане.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт. Оспорващият излага, че на основание чл. 352, т. 6 от Кодекса на труда (КТ) с обжалваното решение не му се признава трудов стаж за времето от 23.09.2003 г. до 30.04.2011 г. Моли отмяната на административния акт.

В съдебно заседание оспорващият се явява лично и поддържа жалбата си.

Ответникът директорът на СУСО, редовно призован, не се явява, но се представлява в съдебните заседания от юрисконсулт Р., който от негово име оспорва жалбата. Не взима становище по същество.

С. градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител за участие в производството и не дава заключение по предявеното оспорване.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 118, ал. 2 КСО и от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, имаща право и интерес

от оспорването. Предвид това следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.
Административен съд София - град, Първо отделение, 21 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа страна следното:
Със заявление вх. № 07002061 от 06.04.2011 г. (л. 149 от делото), подадено до директора на СУСО, К. З. А. е поискал да бъде изменена личната му пенсия за инвалидност поради общо заболяване като му бъде зачетен допълнителен стаж за времето от 23.09.2003 г. до 30.04.2011 г. Изложил е, че за посоченото време на основание чл. 352, т. 6 КТ следва да му се признае трудов стаж, тъй като работодателят му неправилно не го е допускал на работа за период от 7 години, 7 месеца и 7 дни. Приложил е Постановление на ВКП № 58019 от 11.10.2005 г. (л. 150). Направил е искане след зачитане на стажа за претендирания период от 12.10.1999 г., когато жалбоподателят е придобил право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, до 30.04.2011 г., личната му пенсия за инвалидност поради общо заболяване да се преизчисли. Съгласно чл. 70 КСО, за 11 години, 6 месеца и 18 дена иска да се определят процентни добавки, изчислени при умножаването на посочения размер на стажа по 3%.
При разглеждане на заявлението за изменяне на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, с писмо № П 66-1/15.04.2011 г. на СУСО (л. 153), от А. е поискано да представи в тримесечен срок документ удостоверяващ положения от него осигурителен стаж за периода 23.09.2003 г. – 30.04.2011 г. Посочено е, че след изтичане на този срок длъжностното лице по пенсионно осигуряване ще се произнесе въз основа на наличните редовни документи. Писмото е връчено на А., видно от известие (обратна разписка), на 27.04.2011 г. Констатирано е, че в указания му срок, жалбоподателят не е представил посочените документи.
С Разпореждане № [ЕГН]/3 от 16.09.2011г. (л. 154) е постановено прекратяване на административното производство по заявление с вх. № 07002061 от 06.04.2011 г., поради непредставяне от жалбоподателя на документ, удостоверяващ осигурителен стаж за периода от 23.09.2003 г. до 30.04.2011 г. По жалба № 02007460 от 28.11.2011 г., с която К. А. обжалва това разпореждане от 16.09.2011 г., е постановено Решение № 627 от 21.12.2011 г. от главния директор на СУСО, с което разпореждането е отменено, тъй като длъжностното лице по пенсионно осигуряване е следвало не да прекрати административното производство, а да се произнесе по наличните доказателства. Пенсионната преписка е върната на длъжностното лице по чл. 98, ал. 1 КСО за произнасяне съобразно мотивите на решението.
Във връзка с горно е издадено Разпореждане № [ЕГН]/4 от 27.01.2012 (л. 160) г., с което е постановен отказ за изменение пенсията на жалбоподателя поради непредставени документи, удостоверяващи претендирания осигурителен стаж. Същото е подписано от Р. А. С. – началник сектор, администрация, отдел „Отпускане на пенсии” (л. 10). На последната, като длъжностното лице, съгласно Заповед № 109 от 10.02.2010 г., издадена от директора на НОИ, е възложено да издава разпореждания по чл. 98, ал. 1 КСО.
На 16.03.2012 г., А. е обжалвал разпореждането на ръководителя на „ОП” (л. 162). В срока по чл. 117, ал. 3, изр. първо КСО ответникът директорът на СУСО се е произнесъл с оспореното в настоящето производство Решение № РО - 232 от 12.04.2012 г (л. 163 – 166), като е оставил жалбата без уважение. Същото е връчено на

жалбоподателя на 22.04.2012 г. (л. 167). За да постанови този резултат, административният орган е установил, че от данните в пенсионното досие е видно, че К. З. А. получава лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, отпусната с Разпореждане № 51169/24.07.1990 г., считано от 27.12.1989 г., при зачетен осигурителен стаж 23 години, 9 месеца и 28 дни до датата на инвалидизиране - 27.12.1989 г. По молба № 5792/29.06.2000 г. на жалбоподателя за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, с Разпореждане № [ЕГН]/4 от 23.05.2001 г. исканата пенсия е отпусната и спряна като по-неблагоприятна за лицето. Посочил е още, че от пенсионната преписка е видно, че с Разпореждане № [ЕГН]/29 от 31.03.2004 г. на Ръководител ПО личната пенсия за инвалидност и общо заболяване на жалбоподателя е изменена на основание чл. 21, ал. 1 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/ след зачитане на допълнително представен осигурителен стаж. Бил е определен следващият се нов размер за зачетени 23 години, 9 месеца и 28 дена осигурителен стаж до датата на инвалидизиране и 13 години, 8 месеца и 26 дена осигурителен стаж, положен след датата на инвалидизиране. С посоченото разпореждане на жалбоподателя е зачетен осигурителен стаж за периода от 17.03.1994 г. (датата, до която е зачетен стажът, по който е изчислена пенсията) до 23.09.2003 г. (датата на влизане в сила на съдебното решение по гр. дело № 1807/2002 г. за възстановяване на работа). Административният орган е взел становище, че претенциите на А. за зачитане на стаж за периода от 23.09.2003 г. до 30.04.2011 г. въз основа на представеното с молбата от 06.04.2011 г. Постановление от 11.10.2005 г. на ВКС, са неоснователни и необосновани. Посочил е, че зачитането на време, признато по съдебен ред за незаконно, е уредено в чл. 9, ал. 3, т. 1 КСО, съгласно който за осигурителен стаж се зачита времето, през което лицата по чл. 4, ал. 1, т. 1, 2, 3 и 4 и чл. 4а, ал. 1 КСО не са работили поради незаконно недопускане или отстраняване от работа; за този период се внасят осигурителни вноски за сметка на осигурителя върху последното брутно трудово възнаграждение, ако лицето не е било осигурявано; ако лицето е било осигурявано на друго основание, осигурителните вноски се внасят върху разликата между последното брутно възнаграждение и осигурителния доход за периода, ако този доход е по-малък. Аргументирал се е, че в чл. 40, ал. 1 НПОС е посочено, че удостоверяването на осигурителен стаж е допустимо само с изчерпателно изброените в нея документи, а именно: трудови, служебни и осигурителни книжки, с документ по утвърден образец и с данните по чл. 5, ал. 4 КСО. Длъжностното лице по пенсионно осигуряване, в условията на обвързана компетентност, няма право на отклоняване от посочените нормативно определени правила. Посочил е, че в конкретния случай, приложеното към молбата от 06.04.2011 г. копие на постановление от 11.10.2005 г. на ВКС не се явява документ от изчерпателно изброените в чл. 40, ал. 1 НПОС и въз основа на него не може да се установява осигурителен стаж. Независимо от уведомяването му с писмо № П-66-1/15.04.2011 г. и дадената му възможност, жалбоподателят не е представил трудова книжка или документ по утвърден образец с оформен осигурителен стаж за претендирания период. Ответникът е направил извод, че в случая е неприложима и последната хипотеза на посочения чл. 40, ал. 1 НПОС, тъй като за спорния период липсват данни в персоналния регистър на НОИ, въз основа на които да бъде зачетен претендираният стаж. Няма представени доказателства и за наличие на влязло в сила съдебно решение, с което по съдебен ред работодателят да е осъден да изплати обезщетение по чл. 225, ал. 3 КТ за конкретен период на незаконно недопускане на

работа. В резултат на изложеното е приел, че Разпореждане № [ЕГН]/4 от 27.01.2012 г е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.
Т. Б. В. е директор на СУСО, което се установява от представения от ответника трудов договор от 19.04.2011 г., сключен за определен мандат – до 20.04.2017 г. (л. 15).
В изпълнение на разпореждането на съда от 04.06.2012 г. (л. 4) жалбоподателят представи като доказателство с молба от 24.09.2012 г. копие на трудова книжка (л. 17 и 18), от която се установява, че К. А. е бил на работа в [фирма] в периода 27.12.1989 г. – 17.03.1994 г. В същата е направено отбелязване, че съгласно решение на СГС от 03.07.2003 г. е отменена заповед за уволнение, съгласно чл. 344, ал. 1. т. 1 и т. 2 КТ. Посочено е прослужено време от 17.03.1994 г. до 23.09.2003 г. или всичко прослужено време 9 г., ,6 м. и 6 дни. Отбелязването е подписано от главен счетоводител и изпълнителния директор на [фирма] и е подпечатано с печата на дружеството.
При така установеното от фактическа страна Административен съд София – град, Първо отделение, 21 състав, направи следните правни изводи:
При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 АПК) на основанията посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че то е издадено от компетентен орган и в рамките на неговите правомощия, в съответствие с материалния закон и останалите условия за законосъобразност на административните актове, поради което съдът намира, че оспорването по жалбата е неоснователно и следва да бъде отхвърлено по следните съображения:
Времето, което се зачита за осигурителен стаж е регламентирано в чл. 9 КСО. Процесният случай попада в хипотезата на чл. 9, ал. 3, т. 1 КСО (в релевантната редакция). Съгласно последната за осигурителен стаж се зачита времето, през което лицата по чл. 4, ал. 1, т. 1, 2, 3 и 4 и чл. 4 а, ал. 1 не са работили поради незаконно недопускане или отстраняване от работа, или когато са отстранени и впоследствие възстановени на работа по реда, определен в специални закони; за този период се внасят осигурителни вноски за сметка на осигурителя, а за лицата по чл. 4 а, ал. 1 - от работодателя им върху последното брутно възнаграждение, ако лицето не е било осигурявано; ако лицето е било осигурявано на друго основание, осигурителните вноски се внасят върху разликата между последното брутно възнаграждение и осигурителния доход за периода, ако този доход е по-малък. В чл. 40, ал. 1 НПОС изрично са посочени документите, с които се установява трудов и осигурителен стаж. Това са трудови, служебни и осигурителни книжки, с документи по утвърден образец и с данните по чл. 5, ал. 4 КСО. Съгласно чл. 40, ал. 3 НПОС документите по ал. 1 и ал. 2 се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд.
По делото не са приобщени такива документи, които да обусловят наличието и на друг осигурителен стаж, извън признатия от пенсионния орган. Представена е единствено трудова книжка, от която е видно, че последното отбелязване по отношение на крайната дата на прослуженото от жалбоподателя време е 23.09.2003 г., от което може да се направи извода, че съгласно гореизложеното е налице доказване на трудовия стаж на А. само до посочената дата. Този осигурителен стаж е взет предвид от административния орган.
На основание чл. 347 КТ трудовата книжка е официален удостоверителен документ за вписаните в нея обстоятелства, свързани с трудовата дейност на работника или служителя и удостоверява придобития от него осигурителен стаж съгласно чл. 40, ал.

1 НПОС. Разпоредбата на чл. 354, т. 1 КТ приравнява на трудов стаж, без да е съществувало трудово правоотношение времето, през което работникът или служителят е бил без работа поради уволнение, което е признато за незаконно от компетентните органи - от датата на уволнението до възстановяването му на работа. Признатото за незаконно по установения ред уволнение е обстоятелство, което на основание чл. 5, ал. 1 от Наредбата за трудовата книжка подлежи на вписване в същата от работодателя, прекратил трудовото правоотношение. Такова е и отбелязването направено в трудовата книжка на А., но това е доказателство единствено, че времето, в което лицето е останало без работа поради уволнението, се зачита за осигурителен стаж на основание чл. 9, ал. 3, т. 2 КСО, но не може да послужи като годно такова за наличието на трудов стаж за периода 23.09.2003 г. – 30.04.2011 г. Освен това липсват и данни А. да е бил осигуряван през процесния период, както и доказателства за наличие на влязло в сила съдебно решение, с което по съдебен ред работодателят да е осъден да изплати обезщетение по чл. 225, ал. 3 КТ за конкретен период на незаконно недопускане на работа. В разглеждания случай безспорно не е налице трудово правоотношение, поради което издаването на удостоверителни документи за стаж може да стане само след доказване на претенцията в рамките на исково производство с правно основание чл. 225, ал. 3 КТ.

Предвид изложеното съдът, че административният орган законосъобразно не е зачел периода 23.09.2003 г. - 30.04.2011 г. за осигурителен стаж на оспорващия, поради непредставяне на документи, удостоверяващи наличието на спорния осигурителен стаж.

По изложените съображения оспореният административен акт е законосъобразен, поради което жалбата против него, като неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 21 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата, предявено от К. З. А., с ЕГН [ЕГН] и адрес в [населено място], [улица], област П., срещу Решение № РО - 232 от 12.04.2012 г. на директора на Столично управление „Социално осигуряване”, с което е оставена без уважение жалбата му с вх. № ЖП – 264 от 16.03.2012 г., срещу Разпореждане № [ЕГН]/4 от 27.01.2011 г. на ръководител „Отпускане на пенсии”, като неоснователно.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок, считано от съобщението и получаване на препис от него от страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: